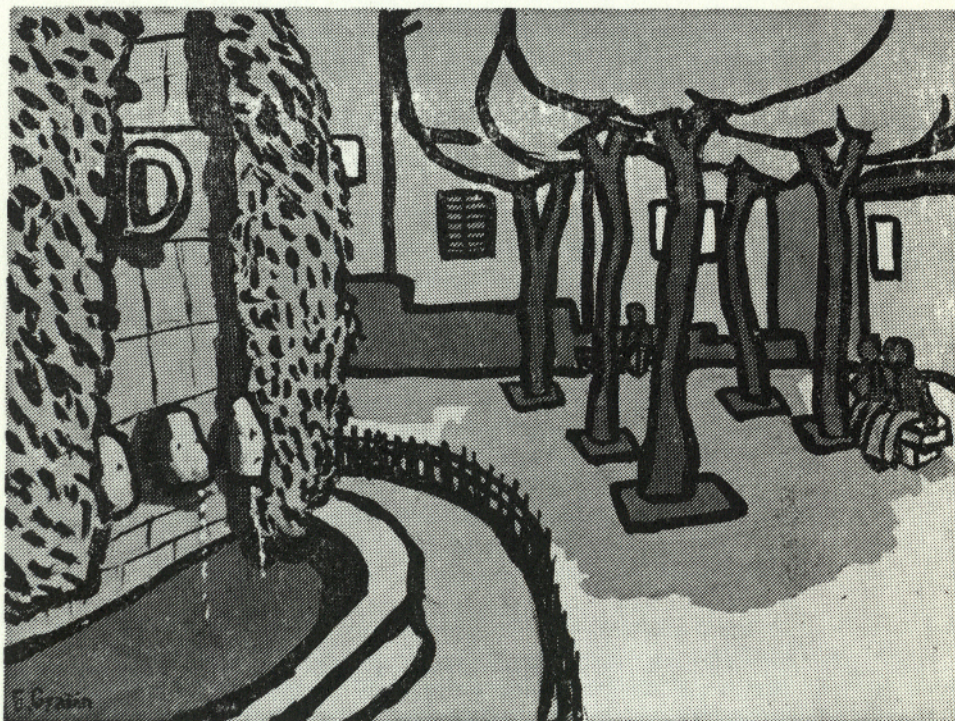

SENHAL

4

INDICIS

Conte de Maria Mercè Roca.
Dibuixos d'Enric Grañén.

Podien haver quedat al parc. De fet, ell sempre vol que es trobin al parc, però ella avui li ha dit que s'estimava més esperar-lo aquí, en aquesta plaça, perquè fa temps que nota que el parc la deprimeix. La sorra gruixuda que fa soroll, les tanques ben retallades, els gronxadors que es mouen tan lents... tot li sembla, fa dies, que té una vida artificial i preparada; tot li sembla que té aires de cementiri acollidor. Fa dies que tot ho troba trist, i al parc, a més, sempre hi ha vells asseguts als bancs, i els vells li recorden la mort i la mort és una cosa que no entén, que li fa por, i vol evitar sempre de pensar-hi.

Mira el rellotge, s'adona que és molt aviat i se sent satisfeta: encara falta estona perquè ell arribi. Entra a la plaça a poc a poc, cansada perquè ha vingut de lluny. S'havia fet la il·lusió que hi estaria soia, i li molesta descobrir dos nois asseguts en un dels bancs. Un d'ells té la pell molt morena, seuen molt junts i parlen fluix. Però de seguida veu que els nois no li faran cap nosa; travessa la plaça i s'acosta a la font. A la paret hi ha el relleu de tres figures: dos caps de lleó que devien tenir, quan hi eren tots, un aspecte ferotge; la del mig s'imagina, per la forma de les galtes, que és el déu del vent. Tota la pedra és molt gastada. El lleó de l'esquerra té la boca oberta i no escup res; de les altres dues cares raja un fil d'aigua molt prim. Des d'allà mira la plaça com si no hi hagués estat mai. L'aigua cau en una bassa de pedra que té forma de mitja rodona, i fa un soroll tranquil i lent. No sap ben bé per què ha volgut que es trobessin aquí, però ara se n'alegra. Qualsevol lloc, però, hagués estat millor que el parc. Pensa que és estrany que fins avui no se li hagi acudit que podia ella triar el lloc de la cita. Que és estrany que avui, no sap per què, ella hagi dit que no.

Se sent, inesperadament, tocar un quart, però no se n'adona: mira absorta la paret de les fonts, plena d'heura que penja des de dalt, atapeida, de colors barrejats. N'arrenca una fulla i en mastega un tros. Fa sol, s'aparta i camina de pressa fins un racó més fosc. Ara és a prop dels nois. Els mira i veu que tenen les mans, a sobre el banc, juntes, i sent a dintre seu un cop molt sec, inexplicat. Va més enllà, surt de la plaça per l'altre costat d'on ha vingut, camina carrer avall uns passos i s'atura. A dalt, just a sobre el seu cap hi ha dos balcons amb testos. Mira els colors de les flors i escolta l'aigua. Li sembla, potser, que des d'allà, no tan a prop, el soroll de l'aigua se sent més fort. Ella, pensa, podrà tenir les seves flors a casa, d'aquí poc. Quan et cases, li han dit, la casa és més teva que quan vius amb els pares. Però ara, aquí dreta, nota que pensar que les flors seran seves no li fa venir, com les altres vegades, aquella cosa tova a dins.

Des del carrer veu la pujada que s'enfila per sobre la plaça, i la campana que hi ha al convent. Es negra i no brilla, i la fusta del contrapes és molt vella i molt feta malbé. No té ganes de baixar el carrer: recula i travessa altra vegada la plaça, procurant posar els peus a les pedres més planes. S'asseu ara al banc, s'acosta a l'arbre i el toca, i el troba aspre i boterut, tot ple de nusos. Mou els dits i quan les pedres de l'anell que porta brillen, un moment, amb una lluentor molt clara, ella aparta de pressa els ulls del tronc. Mira a poc a poc, sense moure's, les mans dels nois: encara les tenen juntes, encara seuen tan estrets. Fa molt de sol, és una tarda transparent: serà molt llarga. Pensa, de cop, que no deu faltar gaire perquè arribi, i es neguiteja. El soroll de l'aigua li fa tenir la sensació que el temps no passa, però intueix que aviat arribarà. Quan arriba sempre li fa un petó a la boca i a ella, si hi ha gent, li fa vergonya, i si són sols sempre troba que els llavis són massa calents: no li agrada. Però li han dit que a aquestes coses tan petites, un aviat s'hi acostuma, i s'aconsola.

S'acosta a la font una altra vegada. Beuria de gust, però sap que l'aigua no és bona. Posa les mans a sota el raig i després se les espolsa, amb un gest brusc. Veu l'anell, i aquesta vegada no el defuig. Es un anell d'or blanc, amb quinze minúsculs diamants a sobre. Li va una mica gros i se li gira, i mai no li queden les pedres a dalt del dit, al mig. No li agrada. Els anells no li agraden, i els anells amb pedres els troba ridículs. Però el que porta és un anell de promesa, fa poc que el duu i sovint encara se'l nota i li fa nosa. De tant en tant ell li pregunta si li agrada, i ella diu que sí, però sap que s'hagués estimat més, potser, una cadena o unes arrecades. Quan es casi, pensa, deixarà de portar-lo: el guardarà a la capsa de les joies i es posarà l'aliança, i serà groga, rodona, i absolutament llisa..

Quant sent tocar dos quarts s'aixeca i camina fins l'altre costat de la plaça. Mira la font, de lluny, i compta els arbres: n'hi ha deu, arrangle-rats, i repartits pel mig, cinc bancs de pedra. Sap que són lledoners perquè li ho han dit, però no coneix cap planta ni amb prou feines cap flor. La gent que saben coses com aquestes són els vells, i els vells li sembla, no deuen poder pensar res més que el temps que els queda per morir-se. Per això ella vol viure molt de pressa, per això, pensa, val més casar-se aviat, ben jove, i tenir tots els fills de seguida. Que quan un sigui vell ja hagi fet moltes coses. Es mira els braços: sap que té la pell suau i la carn forta. S'estremeix de pensar que el cos, per força, se li haurà de marcir. No és la mort, ja ho sap, que li fa por: és fer-se vella a poc a poc, cada dia, sense poder aturar-ho. I fer-se vell tot sol deu ser encara més dur. Per això, en part, vol casar-se, per això no podria resistir ni tan sols la idea de fer-se gran sense ningú al costat, ben sola.

Des d'allà, dreta, es gira i es sorprèn de tenir la catedral tan a la vora. La contempla només un moment i la troba excessiva; al costat de la plaça, que té les mides justes que ella necessita, considera les seves proporcions desmesurades. L'àngel, negre i lluent, polit, li sembla massa fred, massa enlaire, molt lluny. Torna a acostarse a l'aigua i mira ara la Verge i el nen de pedra a sobre dels lleons, desfigurats, i s'imagina quin aspecte tindrà quan esperi un fill. Les dones prenyades li fan venir una sensació dolça i trista. Deu fer molt mal, quan surt la criatura entremig de les cames, pensa, però ella en vol tenir: sap que n'ha de tenir, per força, perquè sinó, li han dit, sempre a les dones els falta alguna cosa i quan es fan més grans, sovint, les dones que no han estat mares tenen coses estranyes. Però ara, encara dreta, lluny de la font, sap que té por. S'imagina un balanci i només una mica de llum que entra pel balcó, a la casa que serà aviat seva: a mesura que han anat passant les hores la llum s'ha anat fent a poc a poc petita. Ella seu amb les mans a la falda, quieta, i està trista. Sempre s'imagina trista, sempre s'imagina voltada de silenci. I a ell el veu al llit, dormint, cansat. Des del balanci mira el rellotge que hi ha a sobre de la lleixa: fa un soroll massa fort i de mica en mica s'hi ha anat obsedint. Pensa que haurà de fer treure tots els rellotges de casa. Si és casa seva pot disposar de les coses. Traurà els rellotges i potser, també, els mobles massa foscos. Però no s'asserena: s'imagina encara amb les mans a la falda, quieta, escoltant el soroll que fa l'agulla grossa quan va fent salts d'un número a l'altre. I es torna a dir, encara, amb una certa pressa, que haurà de treure, sobretot, els rellotges.

Sap que no deu faltar gaire, l'inventa ja a tocar la cantonada. S'acosta al banc que té més a la vora i s'asseu molt prop del tronc de l'arbre però no acaba de tocar-lo i deixa un moment la mà penjant d'una manera lassa. Fa una mica de vent, i tot de cop s'adona que el cel s'ha tornat gris i que tota la plaça és plena d'ombra. Un dels nois es posa un jersei per sobre les espatlles, i ella se'l mira fins que ell se sent observat i aixeca els ulls, llavors ella fa veure que es fixa en les herbes que hi ha als peus del banc.

Sent que arriba un cotxe. Només de tant en tant en passa un, entra i surt de la plaça fent un soroll exagerat, com si les parets rebotessin el so i el terra escopís els pneumàtics, però cada vegada ella el mira, el segueix fixament movent el cap fins que desapareix al final del carrer, i mentre mira el cotxe no pensa res. Quan es casi viurà més lluny i no li agrada, i està segura que primer trobarà a faltar les botigues. A les botigues sempre hi ha gent i als aparadors sempre hi ha coses que voldria comprar-se. Ara, pensa, li caldrà agafar un autobús, si baixa al centre, i els autobusos, a l'hivern, quan és fosc, tenen unes bombetes grogues i la gent que hi va sembla cansada i a penes mai no diu res, i tota l'estona, fins que baixa, sent com si una força que vingués de fora l'estrenyés i li prengués l'aire; li sembla que s'hi ofega.

Mira un parell de vegades insistentment l' hora, i el so agut de les tres campanades la sorprèn en aquest gest. Ara no pot tardar. Sempre que l'ha de veure, no sap per què, se sent una mica agitada. És a penes un petit estremiment, una inquietud molt lleu. Però avui fa estona que pensa una mateixa cosa. S'imagina una núvia al davant de l'altar, vestida de blanc, pàl·lida i amb els ulls llents, sense cara. Pensa en la núvia i es mira l'anell, se'l treu i se'l comença a posar amb les pedres a sota, a la mà esquerra. Nota com si fossin a sobre seu, els mils ulls que contemplen la núvia; la sent respirar a poc a poc, veu com unes mans li comencen a posar l'anell al segon dit. I s'imagina que quan encara no li ha entrat del tot, quan encara té aquelles mans a sobre de les seves, amb els ulls molt oberts, sobtadament, la núvia atura el gest i diu que no.

Ella mou el cap, vol recordar a quina pel·lícula ha vist aquesta escena, es toca la cara, se sent el cor de pressa i mira al seu voltant com si volgués amagar-se. Els dos nois són encara allà mateix, la font raja continuadament, l'ombra ha arribat a tots els racons de la plaça. Fa estona que pensa la mateixa cosa i té por.

Mira amb inquietud les fulles dels cinc arbres que té al davant: s'ajunten totes i fan, a sobre, una única capçada enorme que es mou lleugerament. Li sembla que potser el soroll de la font ha canviat de ritme, s'ha fet més lent. Llavors el veu que arriba, i se sent descoberta. Pensa encara un moment en la núvia, s'imagina una taca blanca, entre la gent, sortint de pressa de l'església. Mira com s'acosta, contempla encara els dos nois del banc, s'aixeca i va a buscar-lo. Ell, abans de dir-li res, li fa un petó a la boca. De seguida, junts, molt abraçats, baixen en silenci pel carrer petit. Passant per sota dels balcons ella s'adona, quan els mira de reüll, que hi ha algunes flors d'un test que són marcides.

A cura d'Enric Prat i Pep Vila.
Girona, hivern del 1985.
Dipòsit legal: GE-620-1984.
Edició de 100 exemplars.

Exemplar N° 00029